

Etapy realizacji filmu dokumentalnego pt. „Jak to jest być młodym w Polsce?”

1. Ciemne tło, cisza, tytułowe pytanie ukazujące się białym drukiem na ekranie przez ok. 3 s. – czołówka.
2. Bezpośrednie włączenie kilku wypowiedzi z sondy ulicznej na zadane tytułowe pytanie (w razie potrzeby wypowiedzi ukierunkowywać pytaniami, tak by przy montażu mieć z czego skonstruować odpowiadające danej sekwencji filmu bloki wypowiedzi; osoby biorące udział w sondzie mają niejako „naprowadzać” na obszary prezentowane w filmie, uprzedzać wydarzenia; kierowanie się sondą może być jednym z przyjętych założeń filmu, stanowiącym oś wydarzeń) W pierwszym wejściu sondy kierunkiem wypowiedzi ma być szkoła; czyli ewentualne dodatkowe pytania typu: Gdzie młodzi ludzie spędzają najwięcej czasu?

Przejdźcie do scen ze szkoły.

3. Dzwonek w zbliżeniu (detal), wyostrzony, w tle wybiegające z klas dzieci, potem różne ujęcia z przerwy, fragmenty rozmów, poprzecinane podkładem muzycznym; harmider, chwila rozluźnienia
4. Dzwonek na lekcję; urywki z wejścia do klas, robi się pusto, zza kamery wyłania się przewodnik – ucieleśniony narrator, który zaczyna oprowadzać widza po klasach, sprawdza co dzieje się na lekcjach, np.: rozwiązywanie zadania z matematyki przy tablicy, praca w grupach – zajęcia kreatywne np. w świetlicy, klasówka („ciii, nie przeszkadzać”) lekcja z geografii o Danii, sala informatyczna, biblioteka.

Komentarz z offu: życie szkolne to nie tylko lekcje; czym zajmuje się współczesna młodzież poza nimi?.. w szkole rozwijają swoje pasje..itp.

- 5 Przewodnik ponownie oprowadza widzów, prezentując im poszczególne koła zainteresowań; obserwuje fragmenty zajęć (chór, rękodzieło, zajęcia plastyczne, taniec towarzyski, harcerstwo) i dodając swoje komentarze przeprowadza wywiady z wybranymi osobami, które opowiadają o swoich pasjach (pokazują swoje prace, dają pokaz tańca, śpiewu).
6. Sonda uliczna z dorosłymi; z nakierowaniem na zajęcia pozalekcyjne i spędzanie wolnego czasu; co myślą o młodych przedstawiciele starszego pokolenia (gdy będą narzekać, że dzieci siedzą przed komputerem, mało się ruszają – konfrontacja z wypowiedziami młodych na temat ich

aktywności – adekwatne sceny, ilustrujące dane wypowiedzi młodych; zwrócenie uwagi na aktywne formy wypoczynku, rekreacji, zaangażowania: sks, wycieczki, koło rowerowe (np. kilkunastosekundowe wstawki; po skończonej wypowiedzi, fragment samego obrazu danej formy relaksu z podkładem muzycznym/ cięcie i następna).

Na koniec fragmenty z dyskoteki, wyjścia do kina, akcja charytatywna (wolontariat) – z wstawkami narracyjnymi – jako zbiorowe przedsięwzięcia.

7. Sonda uliczna na temat subkultur. Pytania: Które subkultury obecnie funkcjonują w środowisku młodych ludzi i dzięki czemu są rozpoznawalne? Co je charakteryzuje? (pytania kierowane do dorosłych; potem do młodzieży w formie mini wywiadu; tu bardziej szczegółowe pytania typu: Z którą współczesną subkulturą młodzieżową najbardziej się identyfikujesz? Od jak dawna do niej przynależysz, dlaczego do tej, a nie innej? Co Cię skłania do takiej przynależności? Jeśli ktoś nie identyfikuje się można zapytać o kolegów i dlaczego on/ona nie przynależy do żadnej.

Gdy pojawi się wypowiedź ucznia na temat subkultury Emo, wtedy fragment sondy z pytaniem do dorosłych, czy wie co to jest subkultura Emo (kilka śmiesznych, pełnych zdziwienia wypowiedzi, reakcji, itp.).

8. Zakończenie w formie podsumowania – wypowiedź przewodnika przed kamerą, w roli komentatora zjawiska socjologicznego; nawiązanie do pokoleniowej przepaści, zbudowane na wypowiedzi o subkulturze Emo; podkreślenie faktu, że pewnie gdybyśmy zapytali o nią dorosłych Europejczyków w innym kraju również wywołałoby to zdziwienie i konsternację; co ma prowadzić do wniosku, że bycie młodym w Polsce nie różni się wiele od bycia młodym we Francji, Włoszech, czy Danii; bez względu na różnice narodowościowe, kulturowe, czy społeczne, a emo jest tylko do tego wniosku pretekstem i symbolem kolejnych zmian pokoleniowych.